

TENKRÁT V BESKYDECH

MARK JORDAN

TENKRÁT
V BESKYDECH

Mark Jordan

ARBITR, ARBITR A ARBITR

1

Antivektorové metro typu N22 zastavilo na prázdném nástupišti a vyplivlo postaršího muže a ženu spíše mladší, kteří vedli pochybnou konverzaci o mimozemšťanech.

„Nejvíc mě serou ty červený filosofové s pozlacenejma sekyrama. Vdycky si nabalej nějakou zoufalou barmanku a pak jí celej zbytek života vysvětlujou, že zabíjení je dobrý,“ řekla půvabná soudružka Tereza Dante.

„Ale vždyť už několik tisíc let nikoho nezabili, jenom zastávají striktně liberální názor, že pokud to situace vyžaduje v souladu se Sinomolskou konvencí, je nezbytné potlačit zárodek vzpoury,“ zareagoval naprosto nevhodně srandista Korčnoj.

„To je moc pěkný, že nezabíjej, ale nemusej mluvit furt dokola o těch svejch sekyrách. To už radši budu poslouchat přednášku o pohlavních chorobách.“

Korčnoj si dal záležet, aby jeho další příspěvek zmátl a znejistěl nebezpečně protirežimovou Terezu: „Zrovna tak jako oni neodsuzují naše zabíjení, my nesmíme odsuzovat jejich vynikající přednes a uhlazenou řeč. A mimochodem ani mě nenapadlo odsuzovat tě za tvůj komický žlučník.“

A to už bylo na Terezu moc a celé setkání ukončila slavným prohlášením: „To je dobře, že tě to ani nenapadlo. Zato mě teď

napadlo, že nechci nadále setrvávat ve stavu tupé poslušnosti vůči klanu Syntetiků.“

Zdánlivě klidný Korčnoj pokrčil rameny, pomyslel si svoje a vydal se na dlouhou cestu do Himalájí, aby zneuctil posvátného Rigožku Betlémského. Nepovedlo se mu to, protože Rigožka se mu vysmál a pohrozil použitím pěstiček. Říká se, že po tomto trapném výstupu se Korčnoj několik let věnoval drogám a pohrbívání talentu a skutečně se už od něj svět nikdy nedočkal žádného většího úspěchu na poli lingvistických anomálií. Stárnoucí Korčnoj si na to časem zvykl a smířil se s rolí defenzivního páprdy, který se ve společnosti moc neprojevoval a přenechával iniciativu množícím se Dumodanům krátkosrstým.

2

Osud vynalézavé Terezy byl ještě méně zajímavý, neboť se z ní stala odbornice na Vesmír a většinu života strávila v hydroreaktivní laboratoři. Po dvou letech nadějného výzkumu našla způsob, jak dělat, že pracuje, a přitom snít o lepším životě. Chvíli byla pilotem Rossiniho dopravní společnosti, chvíli zas veselou učitelkou konfucianismu a na projekční úložiště subatomárních polovodičů zvysoka srala. Nakonec jí byla diagnostikována duševní nemoc známá jako dopaminová porucha komerční způsobilosti, byla popravena a na planetu Zemi byla uvalena osmítýdenní karanténa. Už druhý den se ale vyskytly desítky případů nakažených na vesmírné stanici Loula 15 a v sektoru Ttui a celý systém se začal rychle hroutit. Většina bytostí z toho byla rozladěná a skleslá, ale našli se i tací, kteří dokázali využít

ekonomické krize, především pak rodina Molkipských díky satirickému pořadu Tenkrát v Beskydech.

V 51. dílu se do okresního města Jinturji přistěhovala nenápadná asiátka Kirin a upovídaný Marcel Provazník začínal propadat zoufalství kvůli neúspěšným pokusům o vnitřní transformaci. V 58. dílu si tyto dva dali první pusy a hned v následujícím díle se Kirin dozvěděla, že Marcel je bývalý kapitalista.

Navštívila plavovlasou severanku Jodmi v její přepychové kanceláři a něžným hláskem plácala blbosti: „Hned jak jsem se to dozvěděla, začla jsem pátrat v jeho minulosti. Ve škole neměl prospěch nic moc, k tomu dvojka z chování a jeho otec se živil kroucením iridiových nosníků. Když mu bylo 29, zázračně zbohatl investicí do křesťanských hypermarketů. Rok potom strávil na planetě Laplof a všem vykládal, jak se na Zemi žije hrozně.“

Příhlouplá manažerka si olízla rty a se vši důstojností pronesla: „Je evidentní, že se k sobě nehodíte. Pověz mi, kapitánko Kirin, miluješ ho?“

Kirin na ni chvíli koukala prohnánýma očima a pak se dala do pláče. Dobrosrdečná Jodmi ji opatrně objala a snažila se o takové to ubohé ženské utěšování.

Vyčpělý psychopat Anton Gomez sledoval scénu se zatajeným dechem a pociťoval silný odpor k těm ohavným beskydským flákačům v čele s předsedou volejbalové asociace Štěpánem Cao Sang. Začínal mít hlad, tak vyrazil do prodejny ilegálních potravin. Dlouho se rozhodoval mezi hermelínem a jogurtem, nakonec to vyhrál jogurt a jako bonus si dopřál jamgolskou polévku. Když se vracel domů

okolo koncentračního tábora, stal se svědkem nevysvětlitelného úkazu. Hadí vévoda Jan Eduard Mach uklízel rozházené kamínky a banda sprostých právníků postávajících u pelyňkového generátoru vykřikovala děsivá proroctví: „Blíží se zánik vesmíru.“ „Brzo nám zakážou i vydírání.“ „Tohle nedopadne dobře.“

Nesmiřitelný komisař Anton je surově zmlátil a když už se dostal do ráže, zmlátil i vysmátého intelektuála Zang Pi, který měřil výkon planetárních znehybňovačů. Odpadlíkově řádění ukončil obouručním palcátem minotaur Luděk, podivín už od pohledu. Bohužel k podobným zbytečným bitkám docházelo čím dál častěji a kupionští obchodníci z toho vynili policejní složky, které si nechtěli špinit ruce a fungovaly spíš jako prostředník mezi úřadem informační dostupnosti a ukrajinskou mafií.

3

Slavný vědec Grun Lantumum byl jedním z mnoha utilitaristů, kteří v ústředí krizového štábu hledali východisko sociální deformace a po nezdařených pokusech o žebrotu u tefpadlanské šlechty se jednoho březnového jitra zeptal ChatGPT: „Dobrý den virtuální asistento, nevíte náhodou, jak ven z toho průseru?“

„Dobrý den drahá sloučenino, musíte mít zítra otevřené oči a taky zlikvidovat důkazy o škodlivosti ptačí chřipky.“

Grun se pousmál a do jeho života se vrátila naděje a optimismus. Bohužel to zas nedopadlo, protože pokus o likvidaci dokumentů a všech zdravotnických zaměstnanců se u frustrované veřejnosti

nesetkal s žádným pochopením a než byla svržena vláda Kronikářů, stihlo se postřílet jenom slabá dvě procenta zaskočených sanitářů.

Jakoby nestačil chatrný stav Poseidonovy Konfederace, slizští Tříšlapáci zaútočili celou svou armádou kamenných plíživců na nevinné občany Vancouveru. Byl to nerovný boj, protože jeden plíživec před svou smrtí zvládl rozflákat půl tuctu obytných čtvrtí. Není třeba zmiňovat, že při tomto strašlivém konfliktu zemřela spousta kanadských pejsků a morčátek.

Jen o pár okamžiků později za neznámých okolností došlo k porážkám konfедераčních vojsk v Sedmé válce o práva na posmrtný život v bitvách U Opavské knihovny a U Londýna a taky došly družstevní zásoby čaje a papriky.

4

Ješitná Tříšlapačka Milena Tugn kráčela vedle kamarádky Ibn Atabegové a kačeřím zvukem se zeptala: „Tobě to nevadí, že umírá tolik konfедераčních bytostí?“

„Ty nedáš pokoj se soucitnejma žvástama?“ řekla depresivní otrokyně Ibn.

Milena použila svou oblíbenou hlášku: „Jsem soucitná bytost, takže dám pokoj, aby ti bylo fajn.“

Reakce Ibn byla ovšem zcela neadekvátní a prostoduchá. Odevzdaně z ní vypadlo jenom: „To chci vidět.“

„Ale vždyť ty se mnou vůbec nesoutíš. V této chvíli mi není vůbec dobře a je to tvoje vina,“ musela pomatená Milena vysvětlit svoji těžkou situaci. Flákla pak kabelkou tu jedovatou svini, která za

žádnou cenu nechtěla ustoupit a argumentovala: „Tomuhle říkáš soucit?“

Až po 5 výchovných úderech její postoj znejistěl, sklopila oči a dělala, že se nic vlastně nestalo.

Kamarádky prošly kolem velkolepého Zanzunova koupaliště a těsně před setměním dorazily k nechvalně proslulému stadionu Kodažopických Šamanů. Podle názoru zasvěceného Konstantina Dunidi to byli jen agresivní opruzáci, ale během posledních týdnů se jejich výkony natolik zlepšily, že se o ne začli zajímat i v Baštolské superlize.